

[Udenrigsministeren.]

med det engelske Ministry of Food, naaet til, at Danmark kan levere Varer ifølge sine Handelsaftaler til de enkelte Lande, saaledes at det, at Danmark bestemmer, at Landene skal have de og de Varer, i og for sig er tilstrækkeligt. Det kan i de paagældendes Landes Landbrugsforsyning komme til at betyde, at de faar mindre f. Eks. fra Amerika af det, der er fælles til Levering til det nødlidende Europa. Men ogsaa paa dette Omraade tror jeg man kan sige, vi er naaet et betydeligt Skridt frem.

Jeg staar her med en Skrivelse, jeg i Dag har faaet fra Generalkonsulen i London, i hvilken han ved Siden af at nævne den betydelige Mængde af Kul og Koks, der er tillagt os for November Maaned, gør opmærksom paa, at vel er Udvalsningen af svært Staal til Skibsbygning blevet noget forsinket, men at man kan regne med, at man ogsaa paa dette Omraade kommer bedre med i den kommende Tid, at Stillingen for Kemikalier synes at være tilfredsstillende, og at man fra Englands Side regner med bedre Leveringsmuligheder i den kommende Tid.

Jeg vil da hævde, at der fra Regeringens Side — og dette er jo ikke blot en Sag, der angaar Udenrigsministeriet, men ogsaa to andre Ministerier og hele Regeringen — gennem disse 5 Maaneder er gjort, hvad der var menneskeligt muligt, og ogsaa naaet betydelige Resultater i Retning af Handelsaftaler med saa mange Lande som overhovedet muligt, og i Retning af at faa Samhandelen i Gang paa det Grundlag, vi maatte ønske, nemlig paa det gamle, tilvante Grundlag.

Jeg vil her gerne gøre en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen, som var meget utilfreds med, at der var eller maatte være en Begrænsning i Vareimporten fra Landene. Saaledes som vort Lands Valutasituation er, idet vi vel faar et betydeligt Sterlingbeløb til gode — hvor stort, ved vi ikke — og vel ogsaa faar et Beløb i Dollars til gode, naar vore Skibsforhold bliver gjort op, men Dollarsituationen dog er overordentlig anspændt i Betragtning af det Laan, der er forfaldet, og de Renteydelser, vi har, maa jeg tilstaa, at jeg hører til dem, som ikke begriber, at man kan stille sig paa det Standpunkt, at vi skulde kunne købe, hvad vi havde Lyst til i Sterling- og Dollarlandene. Ja, selv i Sterlinglandene synes jeg ikke vi kan det, for vi maa simpelt hen bruge de Beløb, som staar til vor Raadighed, til Indkøb af de mest nødvendige Raavarer og Raamaterialer, som kan bringes

til Landet. Jeg hører til dem, der mener — man kan saa kalde det Socialisme, eller hvad man vil; det er mig i denne Forbindelse, som man vil vide, fuldkommen ligegyldigt —, at anden Politik kan Landet ikke drive. Naar det drejer sig om Indførsel af Foderstoffer til vort Land, er Situationen i Øjeblikket den, at vi meget gerne skulde have meget betydelige Midler til Raadighed. Jeg tror, jeg kan sige det paa den Maade, at der er ikke den fjerneste Uenighed mellem den højtærede Landbrugsminister og mig eller andre Medlemmer af Regeringen om, at vi naturligvis vil gøre, hvad vi kan for at faa Foderstoffer til Landet; vi vil naturligvis helst betale dem i Sterling, har ogsaa et vist Krav derpaa, saaledes som vor Aftale med Englænderne er — man erindrer den udmærkede Aftale, der blev sluttet om Landbruget —, vi har ogsaa Krav paa, at der bliver stillet Sterling til Raadighed til saadanne Indkøb; men det er da klart, at man ikke kan bruge disse Sterlingbeløb til andet, hvis man skal forbeholde dem til Foderstoffer. Vi foretrækker alle, at det bliver Oliefrø og Jordnødder til vor egen Industri fremfor Foderkager, men vi vil gøre, hvad vi kan, for at faa Foderstoffer frem.

Hvad angaar et andet Spørgsmaal, som har en ganske overordentlig Interesse for Landbruget, Afsætningen af vort Kød, af vore Kreaturer, er der fra mit Ministeriums Side og af Regeringen i det hele taget gjort, hvad der kunde gøres for, at bedre Forhold kan tilvejebringes paa dette Omraade. Vi har meget indtrængende gjort de allierede Myndigheder, Englænderne, og i øvrigt ogsaa Amerikanerne, men ganske særlig naturligvis engelske Regeringsmyndigheder, klart, at det er fuldkommen urimeligt, at vi har saa og saa meget Kød til Raadighed her i Landet uden at kunne faa det afsat, naar man ved, hvorledes Forholdene er i Europa. Jeg kan i øvrigt sige, at man maaske kan have Haab om, at Efterspørgselen efter Bacon, som den i den kommende Tid vil forme sig, her vil danne et Lyspunkt.

I det store og hele maa jeg have Lov til at hævde, at vi gennem de forløbne 5 Maaneder har ført Danmark tilbage, hurtigere og stærkere, end man egentlig kunde have ventet det, til lignende Forhold som dem, vi havde før 1939.

Jeg vender mig derefter til det andet Spørgsmaal, jeg skal sige nogle ganske faa Ord om: Spørgsmaalet om de tyske Flygtninge her i Landet.

Jeg vil herom sige, at af de tyske Flygtninge, der kom ind i Landet før den 5. Maj,